

Boktitel: Bitterhet

Författare: Karl Niebuhr

Redaktör: Jessika Nord

Formgivning och bildbearbetning: Richard Berg

Omslagsbild: Jan Emzén, skapad i Midjourney

Författarfoto: Annette Högman

ISBN: 978-91-9890-604-2

Tryck: Scandinavian Print Group A/S, Danmark

Förlag: Divinamedia Publishing

Hemsida: www.divinamedia-publishing.se

E-postadress: kontakt@divinamedia.se

Första utgåvan

Kopieringsförbud: Detta verk är skyddat av upphovsrättslagen

© (2026) Divinamedia Publishing AB

BITTERHET

Karl Niebuhr

divina@media
PUBLISHING

*Allt lämnar spår. I huden, i hjärtat,
i de andras blickar. En del spår går
aldrig att tvätta bort.*

Förord

Mänskliga relationer formas av kärlek och lojalitet men också av svek och moralens komplexitet. Vad händer med relationer när kärleken krockar med en människas moraliska principer och en relation ställs mot en annan? När nytta och kostnad sammanflätas i alla val och motgångar och missförstånd föder känslor av bitterhet?

Bitterhet kan gro ur upplevelser som inte låter sig mätas. Ändå kan den bli en drivkraft stark nog att omforma varje mänskligt band. Ofta föder bitterheten även ett begär efter hämnd. Ibland räcker ett enda missförstånd, en liten försummelse, för att allt ska slå slint – som en hävstång som krossar allt. Relationernas kostnad blir oöverskådlig, men där uppstår också dramatik och spänning. Där föds berättelsen.

Denna roman är den första fristående delen i en trilogi om bitterhet, skuld och försoning. Den handlar om relationer mellan föräldrar, barn, syskon, älskande och fiender och belyser hur relationer kan förändras när människors livsvillkor skiftar. Den bjuder också på en djupdykning i de mörkaste delarna av människans medvetande, där inget är enkelt och det outtalade kan få förödande konsekvenser.

Kanske känner du igen något – en känsla, en tanke eller en relation.

Karl Niebuhr, 2026

Prolog

Jag vet inte exakt när det började. Kanske var det när jag insåg att bitterheten aldrig släpper taget, hur många steg jag än tar, hur långt jag än flyr. Kanske var det när jag förstod att allting vi gör lämnar spår efter sig: repor i själen och sprickor mellan människor.

Jag har försökt förstå. Förlåta. Gå vidare. Men vissa saker kan man inte förlåta. Inte ens om man vill. Vissa sår slutar aldrig blöda, hur många förband man än lägger om dem.

De säger att livet handlar om att välja. Men ibland är valen redan gjorda åt en, långt innan man inser det. Och priset blir högre än man alls ens kan föreställa sig.

Om du någonsin undrar varför jag gjorde som jag gjorde, varför jag lät allt gå så långt, så var det inte för hämnden i sig. Inte ens för rättvisan. Det var för att något skulle sluta göra ont.

En dag kanske du förstår. Kanske är jag borta då. Kanske inte. Men du ska veta: Jag älskade er och hatade dem. Och någonstans däremellan blev jag den jag blev.

– Cecilia

KAPITEL 1

Cecilia

Cecilia hade lovat sig själv att aldrig ångra sina beslut. Ändå kröp tvekan fram medan hon vandrade genom Uppsalas innerstad med varje steg tyngre än det föregående. Det var måndagen den 8 oktober 1984. Denna dag skulle hon erkänna det som hade förändrat allt. Ta det första avgörande steget.

Hon hade vaknat tidigt den här morgonen. Munnen hade smakat beskt och ögonen svidit av sömnbrist. Hon hade sett sig i spegeln och något hade stirrat tillbaka. Något diffust som hon inte ville veta av.

Mycket upptog hennes sinne, men främst det önskade, ej planerade. Tankarna för omkring i huvudet, men ingen av dem verkade leda någonstans. Hon hade tänkt ringa sin syster och tidigarelägga deras fika, men det hade känts för svårt att få fram orden. I stället hade hon gått till stadsparken för att få vara för sig själv en stund innan de skulle träffas. Men olusten bet.

Tänk om jag inte klarar det här.

Veckorna hade varit kalla, men just den här dagen var luften ovanligt mild. Man kunde sitta ute i tunna kläder och känna värmen mot huden. En ljum vind fläktade i håret och träden vajade. Det kändes som sommarens sista viskning och Cecilia ville njuta av varje minut, för att lagra den i väntan på de kalla och mörka månader som snart skulle komma.

Systrarna skulle som vanligt ses på Fågelsången, Uppsalas mysigaste kafé. De brukade sitta på terrassen vid Svandammen, omgivna av lagom insuttna trästolar och doften av nybryggt kaffe och vetebröd. Cecilia kom nästan alltid för sent till deras träffar, glänsande och glad, men i dag var hon redan där. Hon hade tagit ett bord i utkanten av uteserveringen, där hon satt med ett ovant tryck över bröstet. Cecilia

såg Helena komma gående mot kaféet och reste sig upp med höjd arm. Hon ville le, men hon orkade inte.

– Du är redan här? Är det solen, eller har du saknat mig lite extra? utbrast Helena.

– Sluta, jag är inte alltid så sen.

Helena kunde inte dölja sin förvåning över systemns korta svar. Hon rynkade pannan och sänkte blicken mot koppen hon just hade fyllt. Sedan växlade de några ord om vädret och gästerna. Cecilia visste att det här inte skulle bli som de vanliga, avslappnade fikastunder de hade haft i årtal. Blicken hon mötte hos Helena bekräftade det utan ord.

Undrar hur hon kommer att reagera. Kommer hon att bli arg?

Cecilia kände ångest över det ämne hon tänkte ta upp strax, men det var nödvändigt.

– Vi kan väl köpa en sådan där stor kanelbulle?

Helena försökte få Cecilia på bättre humör.

– Inte för mig. De är för dyra. Och så blir jag tjock, det vet du, svarade Cecilia matt, utan att riktigt möta Helenas blick.

– Nähä. *Jag* tar en i alla fall.

När Helena återvände med bullen, satt Cecilia med ett ovanligt uttryck i ögonen. Blicken vandrade frånvarande längs dammen där svanarna gled fram majestätiskt, vidare över nerbrunna restaurang Flustret och upp mot sjukhuset. Cecilias naturliga sprudlande sätt var helt frånvarande. Hon satt stilla med händerna runt koppen och med en sluten hållning.

– Sorgligt med Flustret. Anlagt sägs det. Skönt att det byggs upp igen, sa Helena och satte sig.

– Kolla inte på mig så där, som om du letar fel. Det är ingen bra dag. Orkade inte fixa mig. Så, ja, jag har mörka ringar under mina röda ögon, sa Cecilia upprört för att systemen var så granskande. Sedan vände hon sig bort, drog tröjarmen över ögonen och suckade ljudligt.

Systrarna satt tysta. Det hände ibland utan att det kändes obekvämt. De visste och kände ändå, deras band var starkt nog för tystnad. Men det var annorlunda i dag.

Helena lade undan boken, som hon alltid hade med sig när de sågs, på den lilla grå stenmuren vid bordet. George Orwells *1984* som alla

skulle läsa ”det rätta året”. Cecilia kände hur ett sting av avund blandades med lätt irritation.

Så typiskt henne.

Cecilia undrade om hon skulle prata om något helt annat först. Innan det jobbiga. Eller om hon skulle vänta tyst på att Helena skulle säga något. Kanske helt enkelt gå därifrån?

– Vad har hänt? Mår du dåligt? Bakis?

Helena lät avvaktande, kanske i väntan på att Cecilia skulle fortsätta, och Cecilia drog efter andan. Hjärtat dunkade när hon strök med handen över pannan och såg bort. Till slut tvingade hon fram orden, men varje ord skar henne på vägen ut.

– Jag är gravid, sa hon och sjönk ihop på stolen, som om kroppen inte längre orkade stå emot.

– Vad sa du?

Helena vätte koppen. Det svarta kaffet rann ner på stenplattorna.

– Fan, ledsen, sa hon och hämtade några servetter.

Helena gnuggade bort fläckarna. En del hade kommit på hennes blåa kjol också.

Hon hörde vad jag sa och torkar lite extra för att samla sig, tänkte Cecilia.

Kanske inte så konstigt, hon har ju alltid sett mig som sin oskyldiga lillasyster.

Helenas ansikte blev blankt och orden verkade ha fastnat i henne. Cecilias tårar föll långsamt, som ett tyst svar på något ingen vågade säga. Helena tyckte sig ändå ana något starkt, svärförklarligt mitt i systemens gråt och bad henne berätta mer.

Cecilia såg hastigt upp på Helena och mötte hennes frågande blick, men där fanns ingen tröst att få.

– På en studentfest i våras dök han bara upp. Inte barnslig som killarna i plugget. Han hade utstrålning. En riktig man. Snygg och coolt klädd. Försökte undvika honom ... det gick sådär.

Cecilia snyftade nu allt högre, så att flertalet kafégäster vände sig om. Helena blängde argt på alla stirrare och fick dem att förstå att detta inte var något de hade att göra med alls. Färre undrande blickar gjorde det lite lättare att fortsätta.

– Jag tänkte sedan inte så mycket mer på honom. Kanske dagarna efter, men inte mer än så. Kanske var han bara en äldre kille som ville ha nåt där och då. Sen, efter en vecka typ, blev det nåt annat.

– Vadå, förföljde han dig?

– Njae, inte så. Men han uppvaktade mig vecka ut och vecka in. Som en prins uppvaktar en prinsessa. Overkligt. Med glassiga middagar, presenter och allt. Helt sjukt. Jag var ju inte redo ... jag visste ju knappt vem han var.

Hon slog ut med armarna.

– Jag lät det bara bli ett spel.

– Varför sa du inget?

– Jag vet inte. Tog det inte på allvar. Så ledde det ena till det andra, det rullade liksom bara på. Blev lockad på något sätt. Tänkte att det bara var en kille som stötte på mig. Inte som andra, men ändå. Så kanske jag inte riktigt ville erkänna att jag rycktes med i allt. Så himla dumt!

Båda tittade bort mot träden. Lönnarna bar fortfarande färgglada höstlöv.

– Jag fattar. Vad hände sen?

– Till slut lyckades han. Få med mig hem. Efter en middag på Operakällaren. Jag blev bländad av allt. Smickrad och lite för full ... så jag följde med honom ... och resultatet vet du.

Minnet av hans hand på hennes rygg på restaurangen brände fortfarande. Doften av hans rakvatten, cigarettroken och hennes eget skratt blandat med rädsla.

De var tysta i flera minuter. I vändor båda två.

– Alltså, jag vet inte vad jag ska säga. Jag har ju varnat dig att du måste vara försiktig.

Cecilias fingrar slöts kring teskeden och blicken flackade mellan Helena och något annat. Hennes mage knöt sig på samma sätt som den hade gjort i flera veckor nu.

Ta bort mig. Från denna mardröm.

Frätan från morgonens illamående stötte upp igen. Ynkligt stirrade hon tomt ut mot solljuset och det glittrande vattnet, men inuti henne var det mörkt.

– Va fan, viskade Helena till slut. Inte argt, utan med en mjuk sorg i rösten.

– Så jobbigt. Hur känns det?

– Vad tror du?

– Den där idioten. Att han ... vågade. Du är ju bara sjutton. Sånt gör man inte. Fulgubben borde kastreras.

Ingen satt nära dem på kaféet. Trafiken surrade i bakgrunden. De trodde inte att någon hörde vad de sa, men andra gäster kunde se att det var något. Minuterna gick.

– 25 och 18.

– Vadå, vad menar du?

– Han är 25 år och jag är 18 snart. Jag vet inte om det är gubbe och barn direkt. Kalla mig inte barn, Helena.

– Jag vet inte, men det spelar ingen roll. Vad är det för kille? Var kommer han ifrån?

– Han är inte som jag. Han har fått för mycket uppmärksamhet. En loser.

– Men hur kunde du då?

– Det bara hände, som jag sa. Men om du bara ska klanka ner på mig kan vi lika gärna sluta prata. Jag behöver dig. Ge mig stöd.

– Så klart. Jag är alltid här för dig, oavsett. Förlåt!

De satt tysta och tittade åt varsitt håll. Helena kände ett ansvar att försöka ta det vidare, men det var svårt.

– Hur långt gången är du?

– Sju till åtta veckor typ. Och, innan du frågar, ja, jag är säker på saken. Testet är gjort. Ingen tvekan.

– Vad tänker du göra? Du vet ju hur mamma och, framför allt, pappa skulle reagera.

En kylig vind drog över dem och filtarna drogs åt.

– Eller förresten, kanske inte. Pappas prat om att man ska värna familjen och förbjuda abort, det där vi alltid har fått höra. Det går ju inte ihop med det här.

– Nej, jag vet ... skitdålig sömn i flera veckor.

– Varför hörde du inte av dig?

– Jag skämdes, jag kände panik. Visste inte vad jag skulle säga. Det var enklare att vara tyst. Hon vred servetten runt sina fingrar.

Helena reste sig, tog steget till sin syster och kramade henne länge och hårt. De hade kramat varandra oräkneliga gånger sedan de var småbarn, men ingen kram hade tidigare känts så varm som denna.

– Jag kommer att ta bort det, sa Cecilia med tyst och bräcklig röst, men ändå med en bestämdhet som inte gick att ta miste på.

– Jag fattar. Du har verkligen bestämt dig, va? Det är nog rätt. Oavsett, jag kommer alltid finnas här för dig.

– Tack.

De försökte samla sig och det fick ta den tid det behövde. Det var nästan tomt på kaféet nu och de var ensamma kvar på uteserveringen sedan ett tag. Bilarna åkte tätare förbi, som vanligt vid den här tiden, men inget annat var som vanligt för de två systrarna.

– Skönt att ha berättat. Det känns lite lättare ... men ändå inte.

Cecilia torkade bort tårarna med handryggen, som om hon försökte torka bort hela tyngden. De satt sedan kvar ytterligare en stund tills kylan kröp närmare.

– Ska jag följa med dig hem? frågade Helena.

– Tack, jag kan klara mig hem. Ringer om det är något, svarade Cecilia.

– Jag ringer dig oavsett i kväll. Förresten, vad har du sagt till den där idioten?

– Han vet inte om att jag är gravid. Jag skrev bara ett vykort med sju ord: ”Dra åt helvete, visa dig aldrig mer”.

– Det var som tusan, vilken käftsmäll! Min lillasyster! Helena kunde inte låta bli att plötsligt bara börja skratta åt eländet och känna hur skön och stark Cecilia var.

Cecilia började också skratta, varvat med tårar och snor.

– Rätt åt den råttan, fick hon fram mellan skratten, gråten och alla känslorna.

Mitt i eländet kände de båda systerkärleken. Ovillkorlig, djup, ovärderlig. Kanske fanns det ändå en väg ut.

KARL NIEBUHR föddes i Gävle och växte upp i Uppsala med en mamma som var balettdansös och en pappa som var dirigent och konsertpianist. Som ung fångades Karl av skönheten i matematikens logik och valde därför att utbilda sig till civilingenjör och ekonom, men parallellt med detta har ett starkt intresse för filosofi, historia och litteratur alltid varit närvarande.

Karls främsta drivkraft som författare är hans intresse för mänskliga relationer, psykologiska tillstånd och hur dessa interagerar. Inspirationen kommer från intryck av omgivningen där han drar nytta av sin lyhördhet för andra människors tankar och känslor. Han inspireras också av författare som Ian McEwan, Mario Vargas Llosa, Hjalmar Söderberg och Leo Tolstoj.

Genom *Bitterhet* och kommande romaner, *Skuld* och *Försoning*, vill Karl dela med sig av inre och yttre erfarenheter i ett format som griper tag såväl i stundens drama som på ett djupare plan.